

KAPITEL 14

Nyttan av tvivel och att ta sig bortom komplexitet

Sydafrikanske Khumbulani Mdletshe's personliga berättelse illustrerar hur vi, när vi konfronterar allvarliga och svåra frågor, kan fortsätta tillväxa från oskyldig enkelhet genom komplexitet till förfinad enkelhet – och hur vi i denna process kan låta Herren öppna dörrar för oss när vi väljer att lita på Herren genom att utföra uppoffrande handlingar. Det är så det ser ut att hellre fria än fälla honom.

Khumbulani föddes 1964 ”under apartheidens mörka moln som [då] vilade över Sydafrika”.⁹² Vid 16 års ålder träffade han två missionärer, de första vänliga vita människor han någonsin hade känt. Efter att ha tagit deras meddelande på allvar blev han medlem i kyrkan, och 1985 var han missionär i London. En dag frågade en fullständig främling äldste Mdletshe varför han ville representera en rasistisk kyrka som förnekade svarta män dess prästadöme. Det var första gången han någonsin hade hört något sådant. Han lyssnade med chock och misstro när hans kamrat sedan berättade att kyrkan, som han förstod det, hade nekat svarta afrikaner prästadömet till och med 1978 eftersom de var märkta med Kains förbannelse – föreställningen att ”svarta var ättlingar till den bibliske Kain, som mördade sin bror Abel. De som godtog den här tanken trodde att Guds ’förbannelse’ av Kain utgjordes av ett märke som bestod av mörk hud.”⁹³

Förbluffad av denna blyxt av komplexitet kunde han, särskilt efter sina traumatiska år av apartheid hemma, inte med gott samvete fortsätta sin mission. Han träffade sin missionspresident, Ed Pinegar, för att tillkännage sin avfärd, och denne bekräftade för honom att ja, svarta afrikanska män nekades tidigare prästadömet. Sedan tillade han: ”Ingen vet anledningen till det.” Men det som spelar roll är att ”nu kan alla värdiga män ordinerats”. Khumbulani skrev senare: ”Jag litade på min missionspresident. Han hade alltid behandlat mig som sin egen son. Jag trodde på honom. På något sätt manade Anden mig att godta hans förklaring och stanna kvar på min mission.” Det ögonblicket ”förändrade mitt liv” så mycket att det ”gav mig styrka i mer än tre decennier”.

Det innebar inte att hans förvirring försvann. Vreden och smärtan återkom faktiskt ofta i årtal efteråt när han hörde andra medlemmar i kyrkan som fortfarande framhöll ”felaktiga förklaringar” till begränsningen av prästadömet. Från den stund då hans enkelhet krockade med denna komplexitet var Khumbulani klarsynt, ärlig och realistisk, men han var också ödmjuk nog att lita på Herren och kyrkan. När han inte kunde förstå varför ingen hade berättat för honom om detta tidigare tänkte han att hans ledare i kyrkan i Sydafrika kanske tillfälligt hade valt att inte säga något som felaktigt kunde ha antytt att kyrkan någonsin hade ställt sig bakom apartheid. Och när han såg tillbaka var han uppriktigt tacksam för att de första missionärerna han mötte inte nämnde detta, eftersom han då inte hade varit redo att höra det och skulle ha avvisat deras budskap.

Mot slutet av Khumbulanis mission belönades hans inställning genom en inspirerad konversation med Wayne Shute, en professor från BYU som besökte London. När missionspresidenten berättade för honom om den unge äldstens gåvor och potential hjälpte broder Shute till att ordna så att Khumbulani kunde gå på BYU–Hawaii. Herren öppnade en annan dörr. Khumbulani tog en kandidatexamen på BYU–Hawaii och senare en masterexamen på BYU–Provo. Han fick på båda platserna utstå den fortsatta frustrationen av att höra hur en del människor under lektioner i kyrkan påstod att skrifterna lär att afrikaner bär på en förbannelse.

Sedan stod han inför ytterligare en upppoffring. Han hade utvecklat starka personliga band som fick honom att dras till att stanna i USA. Men han kände, särskilt av orden i hans patriarkaliska välsignelse, att hans familj, Herren och kyrkan behövde honom i Sydafrika. Så han lämnade sina vänner och det bekväma livet i Utah och återvände hem till en osäker framtid. Men den första söndagen han var i kyrkan i Sydafrika träffade han den kvinna han senare skulle gifta sig med. Hans tillit hade lett honom till ytterligare en öppen dörr.

Under de första åren efter att han återvänt hem hade Khumbulani svårt att hitta ett jobb som motsvarade hans imponerande kvalifikationer från BYU. Sedan hittade han ett utmärkt jobb som utvärderare av ideella organisationers program i Johannesburg. Detta steg ledde till ytterligare möjligheter att påverka afrikansk utbildning under den viktiga omstruktureringen av samhället efter apartheid. Men trots hans lovande och stabila liv räckte med tiden inte svar som ”vi vet inte” från hans missionspresident och några andra seniorledare i kyrkan till för att övervinna hans frågor angående begränsningen av prästadömet. Han oroades över att ursprunget till denna riktlinje i kyrkans historia var så oklar. Och han kunde inte låta bli att undra hur mycket kyrkans ledare på 1800-talet hade påverkats av rasistiska inställningar som växt fram ur slaveritidens amerikanska kultur – trots att han hade lärt sig tillräckligt om USA:s och kyrkans historia för att inse att kyrkan inte hade stöttat slaveri, rasism eller ojämlikhet som dessa förstods och utövades av många andra amerikanska kristna.

Medan Khumbulani fortfarande försökte finna svar på dessa frågor fick han ett erbjudande om att lämna sin anställning för att i stället arbeta för kyrkans utbildningsverksamhet i Sydafrika. Först kände han motstånd inför tanken, tills hans fru föreslog att de uppriktigt skulle söka Herrens vägledning. Sedan påminde ett tempelbesök under bön dem om att deras ”talanger och förmågor har givits oss för att hjälpa till att bygga Guds rike”. Så ”utan att tveka tackade vi ja till erbjudandet att ta emot en anställning i kyrkan”, vilket med tiden ”visade sig vara det bästa beslut vi någonsin har fattat”. Åter igen hade han hellre friat än fällt Herren, inte bara som en intellektuell övning utan genom att välja att offra sin lovande sekulära karriär och tillitsfullt gå vidare till en osäker framtid. Det var inte förrän senare som han insåg att en ännu mer lovande dörr hade öppnats.

Allt eftersom tiden gick frågade andra medlemmar i kyrkan ofta Khumbulani samma frågor han själv hade angående begränsningen av prästadömet och varför en uppenbarelse behövdes för att ta bort den. Hans svar visar hur våra rättfärdiga önskningsar, när vi hellre friar än fäller Herren, hjälper oss finna, förstå och undervisa om ett *troligt* mönster som stöder viss gudomlig undervisning – samtidigt som vi vet att vi nästan aldrig slutgiltigt kan ”bevisa” att mönstret har gudomligt ursprung. Det var precis det hans missionspresident hade gjort för honom: ”När jag som mest behövde det kunde [han] ge mig en *anledning att tro* fast inga tydliga svar fanns till hands.”

Till exempel sa Khumbulani till sina barn och sina institutelever, apropå uppenbarelsen från 1978, att ”en uppenbarelse behövdes för att upplysa kyrkans medlemmar ... och för att hjälpa kyrkans ledare som behövde ett doktrinärt verktyg för att undervisa dem som ifrågasatte ... ändringen av riktlinjen”. Dessutom ”behövdes uppenbarelsen då kyrkan mognade så att den kunde nå ut till världens alla folkslag”. Khumbulani lärde sig på så sätt ”att gå framåt trots mina svårigheter med begränsningarna för svarta i kyrkan”.

Åter igen belönades hans tro. Som nyligen kallad områdessjuttio från Afrika närvarade han vid ett möte för alla sjuttio och generalledare i kyrkan strax innan generalkonferensen i Utah. Efter att president Thomas S. Monson hade talat med gruppen och var på väg ut ur rummet stannade han till och gick sedan spontant fram till de tre afrikanska områdessjuttio som satt tillsammans.

Han viskade till dem: ”Bröder, jag vill berätta för er att jag arbetade med mannen som gav prästadömet till alla män.” Och något i detta inspirerade ögonblick tillsammans med Herrens profet kommunicerade bortom ord en anda av frid som Khumbulani säger lät honom och hans två bröder bli ”ännu starkare vittnen om ursprunget av Officiellt tillkännagivande 2. De orosmoment eller frågor någon av oss eventuellt hade angående ras och prästadömet var inte längre relevanta. Nu var de lösta.”

Khumbulani Mdletshes personliga berättelse speglar både processen och frukterna av att utöva en tro som inte är blind – att välja att lita på Herren mitt i verkliga komplexiteter, att visa tillit genom verkliga uppoffringar, och att se honom öppna verkliga dörrar som han inte kan öppna, ens för vår skull, om vi inte ger honom vår tillit. Khumbulanis berättelse är som Richard Bushmans. Trots att Richard besitter en nästan ojämförlig förmåga att forska och analysera frågor i kyrkans historia har han mött sin andel av gåtor utan svar. När det händer, har han sagt, ”frågar jag mig bara: ’Vad kan det här lära mig om Gud?’”

Khumbulanis berättelse illustrerar den amerikanske författaren Peter Wehners beskrivning av anledningen till att tro kan vara bättre än tvivel, och bättre än att kräva bevis innan man handlar: ”Tro värdesätts inom den kristna traditionen [eftersom] den innefattar tillit som inte skulle behövas om Guds existens kunde bevisas matematiskt. Det Gud vill ha är inte vårt intellektuella godkännande utan snarare en relation med oss. Tro är en större välsignelse än bevis eftersom den ger oss en relation med Jesus. Alla goda relationer binds samman av kärlek. Och kärlek är alltid ett uttryck för tro. Vi förändras mer av det vi älskar än [av] det vi tänker.”⁹⁴

Khumbulanis förtroende för sin missionspresident förstärkte hans trofasta instinkter tillräckligt för att han skulle kunna hellre fria än fälla kyrkan, och han gjorde en uppoffring genom att stanna kvar. När svaret ”vi vet inte varför” blev mindre tillfredsställande och han kände sig lockad att stanna i USA var närheten i hans relation med Herren en högre prioritet, och han återvände till Sydafrika. När han undrade över sin anställning manade hans tempelförbund honom att åter gå bortom ljuset. Gradvis minskade spänningarna i hans komplexiteter när han kände den lugna tilliten i den förfinade enkelheten ”på andra sidan”. Han närdes av sin kärlek till Herren och av Herrens kärlek till honom, och förändrades mer av denna kärlek än av sina tankar.